

Στην αγκαλιά της Μητέρας του Θεού

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Η μπόρα έχει περάσει, αλλά θυμωμένα κυλούν τα θολά νερά του ποταμού, δίπλα από το μεγάλο χωριό που απλώνεται στον εύφορο κάμπο. Είναι Τουρκικό το χωριό. Φρεσκοπλυμένο από το χορταστικό λουτρό, χαίρεται τώρα την ευλογία του ήλιου και στεγνώνει γοργά, βυθισμένο στη μακαριότητα της ευτυχίας του.

Δεν ήταν όμως πάντα Τουρκικό. Σε παλαιότερη εποχή, τότε που το σημερινό *Ερζερούμ* λεγόταν *Θεοδοσιούπολις*, είχε χτισθεί δίπλα στον *Άκαμψι* ποταμό, στην άκρη του εύφορου εκείνου οροπεδίου, λίγα σπίτια από οικογένειες ακριτών του Βυζαντινού Κράτους. Τούρκοι ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Ελληνικό χωριό κι ανάγκασαν τους κατοίκους του ν' αλλαξοπιστήσουν και να δεχθούν με τη βία τον μωαμεθανισμό.

Από 'κείνη την ημέρα σίγησε κι η καμπάνα της μικρής εκκλησούλας, και στους τέσσερις αιώνες και περισσότερο που πέρασαν από τότε, δεν απέμεινε πια, ούτε σα θολή ανάμνηση, η χριστιανική καταγωγή των πρώτων κατοίκων.

Στεγνώνει λοιπόν το τουρκικό χωριό ύστερα από τη μπόρα, ενώ στο καφενείο οι ηλικιωμένοι Τούρκοι, καθισμένοι σταυροπόδι σε μαλακά στρωσίδια, ρουφούν ηδονικά τους ναργιλέδες τους και διηγούνται εύθυμες ιστορίες.

Έξαφνα, σπαρακτικές φωνές ακούγονται από το μέρος του ποταμού· δυο μικρά Τουρκόπουλα, παίζοντας στην όχθη, έπεσαν στο ποτάμι και τα πήρε το ορμητικό ρεύμα. Μια γυναίκα, που είδε το ατύχημα, έβαλε τότε τις φωνές και ξεσήκωσε τον κόσμο. Το καφενείο, άδειασε στη στιγμή. Όλοι οι θαμώνες έτρεξαν κατά το ποτάμι και, μαζί με όλους, κι ο *μουχτάρης* του χωριού, ο «*πρόεδρος της κοινότητας*», όπως θα

λέγαμε εμείς.

Μάταιος κόπος! Το ένα από τα δύο παιδιά, ένα αγόρι πέντε χρονών, είχε ήδη πνιγεί όταν έφτασε η βοήθεια· και, τ' άλλο, συνομήλικό του, δεν είχε πια ανάγκη από βοήθεια· αυτό τα κατάφερε να φτάσει μόνο του στην όχθη, λίγο παρακάτω από το σημείο του φρικτού ατυχήματος. Ήταν βρεγμένο ως το κόκκαλο, αλλά έβλεπε το μαζεμένο πλήθος χαμογελαστό, σα να μην είχε γίνει τίποτε το σπουδαίο.

Ο μουχτάρης, το πήρε στην αγκαλιά του κι άρχισε να το χαϊδεύει.

-Πώς τα κατάφερες, παιδί μου, να γλυτώσεις; Έλεγε και ξανάλεγε. Μπράβο! Εσύ, θα γίνεις σωστός άνδρας! Θα φοβήθηκες όμως πολύ, έτσι δεν είναι;

-Καθόλου! αποκρίθηκε ο μικρός αθώα. Δεν φοβήθηκα καθόλου. Με κρατούσε η *Μητέρα του Θεού* στην αγκαλιά της και μ' έσπρωχνε σιγά-σιγά στην ακροποταμιά.

Ο μουχτάρης έμεινε περίεργος.

-Η «*μητέρα του Θεού*», είπες; Και, πού την ξέρεις εσύ την «*μητέρα του Θεού*»;

-Την ξέρω! Την έχουμε στο σπίτι μας, ζωγραφισμένη σ' ένα σανιδάκι!

Μια υποψία γεννήθηκε από την απάντηση του μικρού παιδιού στη σκέψη του μουχτάρη.

-Πάμε να μου την δείξεις κι εμένα! λέει στο Τουρκόπουλο ο μουχτάρης. Πάμε!

Σε λίγο έφτασαν στο σπίτι, όπου βρισκόταν μόνο η γιαγιά κι η μητέρα του παιδιού· ο πατέρας του, έλειπε.

Οι δύο γυναίκες, δεν είχαν ιδέα από το ατύχημα και, με έκπληξη και με απορία, παρατηρούσαν τον επίσημο επισκέπτη. Η έκπληξή τους όμως έγινε τρόμος μεγάλος, όταν είδαν το παιδί τους να του δείχνει μια μικρή πόρτα στον τοίχο του εσώτερου διαμερίσματος του σπιτιού και να του λέει: «*Να! Εδώ μέσα, είναι! Άνοιξε να δεις!*».

Έκαμαν τότε μια απελπισμένη κίνηση προς τα εκεί, για να εμποδίσουν τον μουχτάρη, μα εκείνος είχε κιόλας ανοίξει την πορτούλα.

Και, τότε, ένα θέαμα καταπληκτικό παρουσιάσθηκε στα μάτια του:

Σ' ένα μικρό και σκοτεινό δωμάτιο, δίχως κανένα παράθυρο, ένα καντήλι έκαιγε μπροστά στο εικόνισμα της Παναγίας. Ευωδία από θυμίαμα ξεχύθηκε την ίδια στιγμή από τον κρυψώνα και γέμισε τα ρουθούνια

του Τούρκου, που ρούφηξε ηδονικά το άγνωστο γι' αυτόν άρωμα.

Οι γυναίκες, παγωμένες απ' τον τρόμο, δεν είχαν τη δύναμη ν' αρθρώσουν λέξη, και μόνο τα μάτια τους, στυλωμένα προς την εικόνα, έστελναν θερμή, σιωπηλή ικεσία προς τη Θεομήτορα, να τις βοηθήσει στη δύσκολη εκείνη περίπτωση.

Άφωνος, όμως, κι ακίνητος στεκόταν μπροστά στο εικόνισμα και ο μουχτάρης, ο φανατικός Τούρκος, που ποτέ δε θα μπορούσε να φαντασθεί ότι θά 'καμνε στο χωριό του μια τέτοια ανακάλυψη. Το γλυκύτατο βλέμμα της Παναγίας με το θείο βρέφος στην αγκάλη Της, του είχε κάμει ανέκφραστη εντύπωση.

-Αυτή είναι η *Μητέρα του Θεού*, που με κρατούσε στα χέρια Της. Την είδες; είπε ο μικρός με φωνή χαρούμενη, λες και είχε κάνει κατόρθωμα.

Οι γυναίκες, έπεσαν τότε στα πόδια του μουχτάρη κι άρχισαν να τον παρακαλούν.

-Μη μας κάνεις κακό, εφέντη πολυχρονεμένε, κι εμείς θα παρακαλούμε την Παναγία να σε φυλάγει καλά!

-Ωστε είστε Χριστιανοί;!... πρόφερε αργά.

-Ναι!

Δεν πειράζουμε όμως κανέναν. Ακολουθούμε την πίστη των πατέρων μας, όπως την πήραν κι εκείνοι απ' τους δικούς τους πατέρες. Μη μας κάνεις κακό, εφέντη!

Ο μουχτάρης, στάθηκε μερικές στιγμές ακόμη σιωπηλός. Έπειτα με φωνή σιγανή, σα να ήθελε ν' ανακοινώσει κάποιο μυστικό, λέει στις γυναίκες:

-Μη φοβάστε! Προσέξτε όμως, μη πείτε κι εσείς σε κανέναν ότι ήρθα εδώ στο σπίτι σας και είδα αυτό που είδα. Κάπου-κάπου, θα σας στέλνω και λίγο λάδι να βάζετε στο καντήλι, πρόσθεσε, ενώ προχωρούσε προς την έξοδο...

ΠΗΓΗ.ΧΡΥΣΟΥΛΙΔΟΥ ΚΥΡΙΑΚΗ-ΟΙ ΚΡΥΠΤΟΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ ΣΕΛ.90-93

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com